

Млади Јованъ си съ попала'и,
И ми поїде во гора зелена;
И ми доїде Корунъ кеседжіа,
Му загуби брата поголеми;
Що ми рече 'си-те съ сторїа.
Колку доїде четворта година,
Ум-отъ доїде тога на Јована;
Ми киниса дома да ми идеть,
И си вижатъ своя стара майка,
Кжде пасить гуски на пѣтища.
Тога велить Јованъ добаръ юнакъ:
„Леле майко, леле мила майко!
Како си съ клетви изкѣлнафме,
Така клетви, майко, не фати'е;
Научи ме сега що да чина,
Защо немамъ една добра коня.“
И му рече негва стара майка:
„Айти синко, айти мили синко!
Да ти кажамъ, синко, що да чинишъ,
Да си поїдишъ въ стара кобилица;
Тая ми є, синко, изтерана,
Ево имамъ за деветъ години,
Тая, синко, ни є налутена,
Защо сме ъ, синко, истерале,
Истерале волци да ж ядатъ,
Да ѣ молишъ со големи мольби,
Тая ми є умна и разумна.“
Како майка си го научила,
Јованъ поїде во Стара планина,
И ѣ рече на стара кобила:
„Кобилице, моя мила майко!
Жити поминъ що си поминала
Поминала во наша-та кука,
Аїде сега со мене да доїдишъ,
Да одиме мїе у Коруна,
Да бараме и стока и люгїе.“
Киниса'е и си отидо'е,
И ми викна уще отъ далеку:
„А излези, Корунъ кеседжіа!
Ела едношъ да съ обидиме